

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 389/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Horanským, Staničná 1, Piešťany, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 22/2015 a jeho rozsudkom č. k. 8 Co 22/2015-532 z 24. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 13 dohovoru a podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 22/2015 a jeho rozsudkom č. k. 8 Co 22/2015-532 z 24. marca 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa ako navrhovateľ domáhal v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 321/2006 určenia vlastníctva k nehnuteľnosti (pozemku v katastrálnom území [REDAKČIA] o výmere 1 655 m²) do dedičstva po poručiťke [REDAKČIA] (ďalej len „poručiťka“), a to proti odporcovi mestu Bratislava (ďalej len „mesto“) ako toho času evidovanému vlastníkovi predmetnej nehnuteľnosti.

Okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 321/2006-423 z 19. októbra 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) návrh sťažovateľa zamietol a krajský súd na odvolanie sťažovateľa rozsudkom, proti ktorému jeho sťažnosť smeruje, potvrdil rozsudok okresného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnostnej argumentácii namieta nesprávne závery krajského súdu v napadnutom rozsudku a je toho názoru, že krajský súd sa nevysporiadal dostatočne s jeho odvolacími námietkami a svoje závery dostatočne neodôvodnil. Sťažovateľ osobitne namietal, že krajský súd nezohľadnil históriu územia, na ktorom sa sporný pozemok

nachádza, spôsob jeho nadobudnutia poručiteľkou a potvrdenie účinnosti zápisu jej vlastníckeho práva v pozemkovej knihe v roku 1954, ako ani stanoviskom podpredsedu vlády ČSFR a ministra zahraničných vecí ČSFR z 11. novembra 1991. Sťažovateľ ďalej namietal, že krajský súd dospel k neprávny záverom o účinkoch československo-maďarského medzivládneho Protokolu o úprave niektorých majetkovoprávných otázok týkajúcich sa nehnuteľného majetku podpísaného v Budapešti 3. februára 1964 (ďalej len „protokol“), k nesprávnym záverom o účinkoch rozhodnutia ONV Bratislava-vidiek z 9. decembra 1969, podľa ktorého sa sporný pozemok stal vlastníctvom československého štátu na základe označeného protokolu, ako aj k nesprávnemu záveru o splnení podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva k spornému pozemku mestom vydržaním.

Sťažovateľ v úvode svojej sťažnosti poukázal na „*právnú históriu terajšej bratislavskej mestskej časti [redacted] ktorá má vplyv na právne skutočnosti súvisiace s predmetným pozemkom po poručiteľke a pôvodnej vlastníčke [redacted]*“, a to na skutočnosť, že pôvodná obec [redacted] s pôvodným maďarským úradným názvom [redacted] sa stala prvýkrát súčasťou územia Československa od 15. októbra 1947, a to zmluvným odstúpením časti územia Maďarska [konkrétne územia obcí [redacted] [redacted]] v prospech Československa. Teda územie obce [redacted] sa nestalo súčasťou územia Československa na základe Trianonskej mierovej zmluvy po prvej svetovej vojne, „*územie týchto troch obcí nebolo predmetom žiadnej vojnovnej okupácie či vojnovnej kontroly (vôbec sa ho netýkala... ani Viedenská arbitráž)*“.

Sťažovateľ poukázal na nadobudnutie vlastníctva poručiteľky k spornému pozemku v roku 1923 a na to, že „*Česko-slovenské súdy... dňa 1. 4. 1954 výslovne potvrdili účinnosť pozemkovoknižného zápisu o vlastníctve [redacted] k predmetnému pozemku, pričom táto skutočnosť je súčasne jasným a jednoznačným dôkazom, že predmetný pozemok nepodliehal žiadnym právnym predpisom o povojnových či porevolučných komunistických konfiškáciách a znárodneniach majetku, ale ani žiadnym iným dovtedajším právnym predpisom a opatreniam o konfiškáciách, znárodneniach a vyvlastneniach majetku*“.

K posúdeniu účinkov rozhodnutia ONV Bratislava-vidiek z 9. decembra 1969, podľa ktorého sa sporný pozemok stal vlastníctvom československého štátu na základe označeného protokolu, krajským súdom sťažovateľ uviedol:

«... predmetné rozhodnutie Okresného národného výboru (ONV) Bratislava-vidiek bolo a je samo osebe nevykonateľné (bez dodatočnej nelegitímnej manipulácie nad rámec tohto rozhodnutia) a tým zároveň predmetné rozhodnutie bolo a je paaktom čo do zápornej kvality väd už len preto, lebo toto rozhodnutie ONV Bratislava-vidiek neobsahuje (vo výroku ani v odôvodnení) ani len základné identifikačné údaje o dotknutom pozemku kvôli absentujúcemu názvu katastrálneho územia aj obce, kde sa nachádza vydaným rozhodnutím dotknutý pozemok. Navyše, toto rozhodnutie ONV Bratislava-vidiek tiež neobsahuje (vo výroku ani v odôvodnení) dostatočné identifikačné údaje o dotknutej osobe [REDACTED] kvôli absentujúcemu jej dátumu narodenia aj kvôli absentujúcemu miestu bydliska (bytu) dotknutej osoby. [Pritom v konaní pred všeobecnými súdmi bolo preukázané, že Okresnému národnému výboru Bratislava-vidiek ešte pred vydaním predmetného rozhodnutia bola - od MNV [REDACTED] - známa vtedajšia adresa [REDACTED].] Navyše, predmetné rozhodnutie ONV Bratislava-vidiek bolo vydané počas účinnosti zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správnom priadku). Preto pri konaní a rozhodovaní o tomto rozhodnutí a taktiež pri doručovaní tohto rozhodnutia sa ex lege muselo postupovať podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správnom priadku)... V rozpore so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správnom priadku) však predmetné rozhodnutie ONV Bratislava-vidiek č. Fin. 4/10835/69-H zo dňa 9. 12. 1969 nikdy nebolo doručované ani doručené dotknutej (vyvlastňovanej) osobe a vôbec žiadnej fyzickej osobe (čo je zrejmé aj z rozdeľovníku adresátov na konci rozhodnutia), a preto toto rozhodnutie nikdy nemohlo nadobudnúť a nenadobudlo právoplatnosť ani vykonateľnosť (pričom prinajmenej ide o neprávoplatnosť a nevykonateľnosť vo vzťahu k postihovanej [REDACTED] a aj jej nástupcom).

Uvedené skutočnosti však odvolací Krajský súd v Bratislave zhadzovačne bagatelizoval a ústavne nekonformne odignoroval v hrubom rozpore s ústavnoprávne aj medzinárodnoprávne garantovanými základnými princípmi (zásadami) materiálneho

právneho štátu, najmä princípom materiálnej spravodlivosti a materiálnej ochrany zákonnosti vrátane princípov riadneho a spravodlivého procesu, princípu právnej istoty, princípu rovnosti a zákazu diskriminácie (keďže krajský súd napadnutým uznesením diametrálne neobjektívne a odchyľne vyhodnocoval a riešil nedostatky predmetného rozhodnutia ONV ako boli - podľa konštantnej súdnej judikatúry - vyhodnocované a riešené analogické nedostatky v iných kauzách), ďalej princípu dvojinstančnosti konania a princípu predvídateľnosti práva vrátane predvídateľnosti rozhodnutí súdov ako orgánov verejnej moci (keďže konajúci najvyšší súd nepredvídateľne nerešpektoval konštantnú súdnu judikatúru), ako aj princípu ochrany legitímnych očakávaní [legitímnej dôvery - the Legitimate expectation - der Vertrauensschutz – la confiance légitime (l'attente légitime)] a tiež princípu, že právo nemôže vzniknúť (vzísť) z bezprávia a nespravodlivosti [„ex iniuria ius non oritur“ – „right can not grow out of injustice“ - „droit ne peut résulter d'injustice“].

V tejto súvislosti sa tiež odvolací Krajský súd v Bratislave nevyrovnal s konštantnou súdnou judikatúrou ani nerešpektoval konštantnú súdnu judikatúru podľa ktorej vlastník nemôže stratiť - a ani počas existencie socialistického režimu v česko-slovenskom štáte - nemohol legálne stratiť vlastníctvo k veci na základe rozhodnutia vydaného v konaní, ktorého nebol účastníkom [mutatis mutandis rozsudky NS SR sp. zn. 1 Cdo 3/03 z 1. 7. 2003 (publikovaný pod č. 48/2003 ZSP) a sp. zn. 1 Obdo V67/2007 z 29. 9. 2008]...

Obdobne sa odvolací krajský súd nevyrovnal s konštantnou súdnou judikatúrou ani nerešpektoval konštantnú súdnu judikatúru, podľa ktorej všeobecné súdy (vrátane odvolacieho krajského súdu) sú oprávnené a povinné skúmať a zaoberať sa tým, či predpokladaný správny akt je vydaný v medziach právomoci príslušného orgánu, či z hľadiska závažnosti väd vôbec ide o správny akt (či nie je paaktom čo do zápornej kvality väd) a či ide o akt, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť [mutatis mutandis rozsudky NS SR sp. zn. 6 Sž 99/00 (publikovaný pod č. 36/2001 ZSP), sp. zn. 4 Cdo 123/2003 z 1. 7. 2005 (publikovaný pod č. 44/2005 ZSP) a sp. zn. 5 Cdo 157/2007 zo 14.10. 2008 a uznesenie NS SR sp. zn. M Cdo 58/01 (publikované pod č. 48/2002 ZSP)].»

K posúdeniu účinkov protokolu krajským súdom sťažovateľ uviedol:

«Rozhodnutie ONV Bratislava-vidiek č. Fin. 4/10835/69-H zo dňa 9. 12. 1969, na základe ktorého bol predmetný pozemok zoštátnený (čím bol nezákonne odňatý z vlastníctva [REDACTED]), bolo vydané na základe „čsl.-maďarského Protokolu zo dňa 3. II. 1964“.

Ide o československo-maďarský medzivládny Protokol o úprave niektorých majetkovoprávných otázok týkajúcich sa nehnuteľného majetku podpísaný v Budapešti dňa 3. 2. 1964 a potvrdený výmenou diplomatických nôt zo dňa 15. 4. 1964, ktorý v Československu (ale ani po rozpade federácie na Slovensku) nikdy nebol odsúhlasený parlamentom (Národným zhromaždením, ani následným Federálnym zhromaždením a ani Národnou radou), nikdy nebol ratifikovaný prezidentom republiky a ani nikdy nebol vyhlásený v zbierke zákonov. Tento protokol býva niekedy označovaný ako medzivládny československo-maďarský Protokol z 3. 2. 1964 alebo ako maďarský Protokol z 3. 2. 1964, ale štandardne býva datovaný z 15. 4. 1964 (keďže až vtedy bol potvrdený výmenou diplomatických nôt). Pritom Krajský súd v Bratislave tento medzivládny protokol vo svojom prvom odvolacom rozsudku z roku 2013 ešte označuje ako Protokol z 15. 4. 1964, ale vo svojom druhom odvolacom rozsudku z roku 2015 ho už označuje ako Protokol z 3. 2. 1964 (v ďalšom texte spravidla len „Protokol z 15. 4. 1964“).

Odvolací Krajský súd si totiž pravdepodobne uvedomil skutočnosť (ale svojou špekulatívnou zmenou dikcie zároveň upriamil pozornosť na súdom všeobecne známu skutočnosť), že od 1. 4. 1964 nadobudol účinnosť nový Občiansky zákonník (zákon č. 40/1964 Zb.), ktorý 1. 4. 1964 v § 131, § 2, § 489 a § 496 explicitne uzákonil, že vlastníctvo je chránené proti neoprávneným zásahom a že vyvlastnenie veci aj trvalé obmedzenie vlastníctva je možné len v dôležitom záujme spoločnosti, a to na základe zákona a za náhradu. Už len preto Protokol z 15. 4. 1964 (ktorý nikdy nebol účinný pred 1. 4. 1964, nebol ratifikovaný a nemal prednosť pred československými zákonmi) nemohol byť ani nebol priamo vnútroštátne použiteľný (ako údajný „vyvlastňovací titul“) bez jeho vykonania zákonom.

Odvolací Krajský súd v Bratislave v súvislosti s Protokolom z 15. 4. 1964 však jeho rozsudku (na stranách 10 a 11) zamlčal úplne iný postup pri obdobnej majetkovoprávnej československo-rumunskej dohode z 3. 8. 1960 (ktorá bola v zbierke zákonov vyhlásená

pod č. 51/1961 Zb. a ktorá bola vykonaná zákonom č. 100/1961 Zb.), pričom zároveň odvolací krajský súd svojvoľne nepodložene a neodôvodnene naďalej presadzuje tvrdenia, že Protokol z 15. 4. 1964 mal vraj priamy vnútroštátny účinok a bol priamo vnútroštátne použiteľný bez jeho vykonania zákonom (self executing), ďalej že na plnohodnotné vnútroštátne vyhlásenie Protokolu z 15. 4. 1964 vraj nebolo potrebné jeho vyhlásenie v zbierke zákonov (zbierke právnych predpisov), že o tomto protokole (zmluve) postačovalo publikovať oznámenie č. 18 v Zbierke inštrukcií a oznámení Ministerstva spravodlivosti v čiastke 4/1965, ale taktiež že išlo o medzinárodnú zmluvu nepodliehajúcu schváleniu Národným zhromaždením (v zmysle čl. 42 Ústavy ČSSR č. 100/1960 Zb.) ani ratifikácii prezidenta republiky (v zmysle čl. 62 Ústavy ČSSR), nakoľko prezident republiky právomoc na dojednanie tejto medzinárodnej zmluvy (Protokol z 15. 4. 1964) mohol preniesť a údajne preniesol na vládu (napríklad časovo neskoršími rozhodnutiami prezidenta republiky č. 63/1967 Zb. a č. 31/1969 Zb.),

V súvislosti s takýmito nepodloženými a náležite neodôvodnenými tvrdeniami odvolacieho súdu je potrebné poukázať na skutočnosť, že v čase dojednania a potvrdenia Protokolu z 15. 4. 1964 neexistovali (ani sa retroaktívne nemohli vzťahovať) rozhodnutia prezidenta republiky č. 63/1967 Zb. a č. 31/1969 Zb. (takže poukazovanie na tieto rozhodnutia prezidenta je zavádzajúce a scestné). Rovnako je zavádzajúce a scestné tvrdenie, že na plnohodnotné vnútroštátne vyhlásenie Protokolu z 15. 4. 1964 vraj postačovalo jeho vyhlásenie oznámením v Zbierke inštrukcií a oznámení Ministerstva spravodlivosti, pretože Zbierka inštrukcií a oznámení Ministerstva spravodlivosti nebola podľa žiadneho zákona (ani podľa žiadneho iného všeobecne záväzného právneho predpisu) určená na vnútroštátne vyhlasovanie medzinárodných zmlúv, teda nebola určená ani na vnútroštátne vyhlásenie Protokolu z 15. 4. 1964.

Navyše z ustanovení [najmä z § 1 a § 4] zákonného opatrenia Predsedníctva Národného zhromaždenia č. 4/1962 Zb. o vyhlasovaní zákonov a iných právnych predpisov, ktoré boli účinné aj v dobe dojednania Protokolu z 15. 4. 1964, je celkom jednoznačne zrejmé, že v zbierka zákonov museli byť vyhlasované všetky zákony, zákonné opatrenia, vládne nariadenia (nariadenia vlády) a aj všetky vyhlášky ministerstiev a ostatných ústredných orgánov, pričom v zbierka zákonov muselo byť taktiež zverejňované formou

oznámenia o vydaní dokonca aj vydanie všetkých všeobecne záväzných právnych predpisov (výnosov, opatrení) ministerstiev a iných ústredných orgánov, ktorých znenie nebolo účelné vyhlásiť zverejnením úplného znenia, najmä pre obmedzený počet organizácií alebo osôb, na ktoré sa vzťahovali. V tomto kontexte je zrejmé a nepochybné, že na základe § 2 písm. e) zákonného opatrenia č. 4/1962 Zb. bolo potrebné v zbierke zákonov vyhlásovať vyhlášky o dojednaní všetkých medzinárodných zmlúv a dohôd, o ich ratifikácii alebo výpovedi alebo o iných otázkach ich sa týkajúcich, ak ich vyhlásenie v zbierke zákonov bolo nutné alebo účelné, a to aj vtedy ak sa vzťahovali na obmedzený počet organizácií alebo osôb.

Mimochodom v tejto súvislosti treba ilustratívne zdôrazniť skutočnosť, že už počas existencie Ústavy ČSSR (č. 100/1960 Zb.), ktorá nadobudla účinnosť od 11. 7. 1960, bola dojednaná a v zbierke zákonov vyhlásená (vyhláškou č. 51/1961 Zb.) Dohoda z 3. 8. 1960 o úprave niektorých otvorených finančných a majetkových otázok medzi Československou socialistickou republikou a Rumunskou ľudovou republikou, na vnútroštátne vykonanie ktorej bol následne vydaný zákon č. 100/1961 Zb. o úprave niektorých nárokov a záväzkov medzi československými a rumunskými osobami. Toto je svedectvom, že ani Protokol z 15. 4. 1964 nemal priamy vnútroštátny účinok a že jeho vnútroštátne vykonanie bolo možné iba zákonom. Rozdielny postup pri vnútroštátnom vykonávaní týchto medzinárodných zmlúv, ktorých podstatou je porovnateľný majetkovoprávny obsah, všeobecné sudy absolútne arbitrárne odignorovali a nijako sa ani len nepokúsili vysvetliť dôvody ich rozdielneho vnútroštátneho vykonávania v Československu s rovnakým ústavným systémom a tiež s porovnateľným právnym poriadkom (okrem zvýšenej ochrany vlastníctva v Občianskom zákonníku a sprísneného procesného postupu svedčiaceho v neprospech neskoršieho „bezzákonného“ vykonávania Protokolu z 15. 4. 1964).

Uvedené skutočnosti svedčia o tom, že ani československo-maďarský Protokol z 15. 4. 1964 (rovnako ako československo-rumunská dohoda z 3. 8. 1960) nemal priamy vnútroštátny účinok a nebol priamo vnútroštátne použiteľný (self executing), ale mal byť vyhlásený v zbierke zákonov (zrejme aj s vydaním zákona na vykonanie tohto protokolu), k čomu však napokon nedošlo (snáď pre dynamický až turbulentný spoločenský vývoj v Československu v priebehu šesťdesiatych rokov 20. storočia). Pritom však tento nedostatok („nevyhlásenie“ Protokolu z 15. 4. 1964 v zbierke zákonov) nemôže byť

prehliadaný na úkor navrhovateľa a na jednostranný prospech štátu zodpovedného za „nevyhlásenie“ Protokolu z 15. 4. 1964 v zbierke zákonov. Pritom už len skutočnosť, že zoštatňovacie rozhodnutie ONV Bratislava-vidiek č. Fin. 4/10835/69-H zo dňa 9. 12. 1969 bolo protiprávne vydané práve na základe Protokolu zo dňa 3. II. 1964, ktorý nemal priamy vnútroštátny účinok a nebol priamo vnútroštátne použiteľný (self executing), potvrdzuje skutočnosť, že ide o absolútne neplatný paakt.

V tejto súvislosti tiež odvolací Krajský súd v Bratislave nerešpektoval konštantnú súdnu judikatúru ani základné právne princípy vzťahu medzi vnútroštátnym právnym poriadkom a medzinárodným právom (medzinárodnými zmluvami) a ani princíp právnej istoty, podľa ktorého absolútne nevyhnutným predpokladom pre nadobudnutie priamej všeobecnej záväznosti akéhokoľvek právneho aktu (vrátane medzinárodnej zmluvy označenej názvom protokol) je verejné vyhlásenie právneho aktu spôsobom predpísaným pre všeobecne záväzné právne akty. Podľa konštantnej súdnej judikatúry, ktorá sa zaoberá základnými právnymi princípmi vzťahu medzi vnútroštátnym právnym poriadkom a medzinárodným právom (medzinárodnými zmluvami), vo všeobecnosti platí, že zmluvnou stranou a adresátom medzinárodnej zmluvy je štát (spoločenstvo štátov), nie fyzické osoby a právnické osoby v zmluvnom štáte (teda nie tretie osoby v zmluvnom štáte), ktoré medzinárodná zmluva bez ďalšieho k ničomu neopravňuje ani nezaväzuje. Pritom nevyhnutným predpokladom pre priame vnútroštátne účinky a priamu aplikáciu medzinárodnej zmluvy na fyzické osoby alebo právnické osoby a taktiež pre prednosť medzinárodnej zmluvy pred vnútroštátnymi zákonmi je to, aby medzinárodná zmluva bola predpísaným spôsobom ratifikovaná a vyhlásená (teda aby bola vyhlásená rovnoprávne ako vnútroštátne všeobecne záväzné právne predpisy, čiže v zbierke zákonov). Tieto skutočnosti o medzinárodných zmluvách a o vnútroštátnom účinku medzinárodných zmlúv sú zrejmé napríklad zo stabilnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (NS SR), ktorá je dostupná aj na jeho stránke <http://nssr.blox.sk/blox/cms/portal/sk/rozhodnutia> [mutatis mutandis rozsudky NS SR sp. zn. 3 Sžp 7/2009 z 11. 6. 2009, sp. zn. 3 Sžp 10/2009 z 11. 6. 2009, sp. zn. 3 Sžp 11/2009 z 27. 8. 2009, sp. zn. 3 Sžp 12/2009 z 27. 8. 2009, sp. zn. 3 Sžp 13/2009 z 27. 8. 2009, sp. zn. 3 Sžp 14/2009 z 27. 8. 2009, sp. zn. 3 Sžp 15/2009

z 27. 8. 2009, sp. zn. 3 Sžp 16/2009 z 17. 9. 2009, sp. zn. 3 Sžp 19/2009 z 17. 9. 2009, sp. zn. 3 Sžp 20/2009 z 17. 9. 2009].

Medzi najpodstatnejšie právne princípy patrí aj všeobecný princíp právnej istoty (či imperatív právnej istoty). Z tohto princípu právnej istoty okrem iného vyplýva, že nevyhnutným predpokladom pre nadobudnutie priamej všeobecnej záväznosti akéhokoľvek právneho aktu (vrátane medzinárodnej zmluvy označenej názvom protokol) je verejné vyhlásenie právneho aktu (čiže sprístupnenie práva) spôsobom predpísaným pre vyhlasovanie všeobecne záväzných právnych aktov v určenej oficiálnej zbierke (teda v rozhodnom období v Československu v zbierke zákonov). Ak teda právny akt nikdy nebol vyhlásený (sprístupnený) predpísaným spôsobom v určenej oficiálnej zbierke štátu (v zbierke zákonov), tak predmetný právny akt (napríklad medzinárodná zmluva s názvom protokol) ani nikdy nemohol nadobudnúť a nenadobudol priamu všeobecnú záväznosť v príslušnom štáte a v konečnom dôsledku ani nemohol mať a nemal v príslušnom štáte priame účinky na fyzické osoby alebo právnické osoby...

Medzinárodné zmluvy a ich závažnosť nemožno schematicky posudzovať (čo urobil odvolací súd a už aj prvostupňový súd) podľa názvu medzinárodnej zmluvy (zmluva, dohoda, dohovor, protokol), ktorý sám o sebe nemá právny význam, ale medzinárodné zmluvy a ich závažnosť treba posudzovať podľa ich skutočného obsahu. Táto skutočnosť je zrejmá napríklad z Pravidiel pre uzatváranie medzinárodných zmlúv a zmluvnú prax [ktoré boli schválené uznesením vlády SR č. 743/2009 z 21. 10. 2009 a ktoré sú verejne dostupné na internetovej stránke Ministerstva zahraničných vecí SR (www.foreign.gov.sk)], ako aj z Metodického pokynu na vykonanie Pravidiel pre uzatváranie medzinárodných zmlúv a zmluvnú prax [ktoré sú verejne dostupné na internetovej stránke Ministerstva zahraničných vecí SR (www.foreign.gov.sk)]. Mimochodom, napríklad aj Európsky súd pre ľudské práva bol zriadený Protokolom č. 11 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie č. 102/1999 Z. z.), pričom označenie protokol nijako neznižuje význam a dôležitosť tohto medzinárodno-zmluvného dokumentu.»

K nezohľadneniu stanoviska podpredsedu vlády ČSFR a ministra zahraničných vecí ČSFR z 11. novembra 1991 krajským súdom sťažovateľ uviedol, že krajský súd

«nepodložené a neodôvodnene tvrdí, že toto stanovisko údajne „nemá žiadnu výpovednú hodnotu, a tým ani žiadnu dôkaznú silu v tomto konaní...“

V skutočnosti teda odvolací Krajský súd v Bratislave iba povrchno a nekompetentne bagatelizoval, ale riadne ani presvedčivo sa nevyrovnal so stanoviskom podpredsedu vlády ČSFR a ministra zahraničných vecí ČSFR (teda kompetentnej osoby pre oblasť medzinárodných zmlúv uzavretých československým štátom), ktoré navrhovateľ predložil ako dôkaz všeobecným súdom do súdneho spisu a ktoré je tiež verejne dostupné (na internetových stránkach Spoločnej česko-slovenskej digitálnej parlamentnej knižnice www.nrsr.sk/dk a www.psp.cz/eknih) ako parlamentná tlač Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky (ČSFR) číslo 1033 vo volebnom období rokov 1990 až 1992. V tomto stanovisku zo dňa 11. 11. 1991 vtedajší podpredseda vlády ČSFR a minister zahraničných vecí Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky jasne, jednoznačne a explicitne (výslovne) konštatuje, že v prípade československo-maďarských protokolov „zrušení vlastnictví fyzických a právnických osob k dotčeným nemovitostem nebylo způsobeno samotnou mezinárodní smlouvou“ a že štáty bežne dojednávajú medzinárodné zmluvy o postúpení časti územia, „které mimo jiné stanoví též přechod vlastnických práv jednoho státu k nemovitostem ležícím na dotčeném území na druhý stát. Přitom však státy - obyčejně před vstupem smlouvy v platnost - vnitrostátním opatřením vyvlastní nemovitosti, které jsou ve vlastnictví fyzických a právnických osob. Toto vyvlastnění se má ovšem uskutečnit v souladu s právním řádem příslušného státu a s jeho mezinárodními závazky.“. Keďže odvolací súd vo svojom rozsudku vôbec nespomenul skutočný obsah tohto stanoviska podpredsedu vlády ČSFR a ministra zahraničných vecí ČSFR, nieto aby sa s ním vyrovnal, už len to v podstatnom rozsahu spôsobuje nepreskúmateľnosť a nedostatočnú odôvodnenosť odvolacieho rozsudku.».

V ďalšej argumentácii sťažovateľ uviedol:

«Odvolací Krajský súd v Bratislave v jeho rozsudku (na strane 11 v prvom odseku zdola) tvrdí, že ani „nedostatočne identifikovaný dotknutý pozemok a ani nedostatočne identifikovaná osoba nezakladajú nulitosť (ničotnosť)“ poštátňovacieho rozhodnutia finančného odboru Okresného národného výboru Bratislava - vidiek zo dňa 9. 12. 1969...

Všeobecné súdy - krajský súd a už aj okresný súd - vo svojich rozsudkoch však arbitrárne a absurdne zamlčali, že v nedostatočná identifikácia dotknutého pozemku absolútne chýba názov katastrálneho územia aj obce. Taká hrubo nedostatočná identifikácia pozemku, kde chýba dokonca aj názov katastrálneho územia aj obce, celkom jednoznačne a nepochybne aj v zmysle konštantnej súdnej judikatúry spôsobuje neurčitost, nevykonateľnosť a celkovo neplatnosť príslušného správneho „rozhodnutia“ (paaktu), čo však odvolací krajský súd (a už ani okresný súd) vo svojom rozsudku absurdne, arbitrárne a neústavne nerešpektoval. Obdobné dôsledky má aj nedostatočná identifikácia postihovanej (vyvlastňovanej) účastníčky konania iba nedostatočným a nekonkrétnym označením „[REDAKOVANÉ], maďarský štátny príslušník“.

Odvolací Krajský súd v Bratislave v jeho rozsudku (na strane 11 v prvom odseku zdola) taktiež tvrdí, že aj pokiaľ zoštátňujúce rozhodnutie ONV Bratislava-vidiek č. Fin. 4/10835/69-H zo dňa 9. 12. 1969 „nebolo nikdy doručované právnej predchodkyňi navrhovateľa, a preto nikdy nemohlo nadobudnúť právoplatnosť ani vykonateľnosť, treba poznamenať, že táto skutočnosť síce vylučuje dobromyseľnosť štátu v prípade možného nadobudnutia vlastníctva jeho vydržaním, ale pokiaľ sa takéto rozhodnutie stalo podkladom pre zápis vlastníctva štátu do evidencie nehnuteľností, z ktorého sa pri ďalšom nakladaní s majetkom štátu vychádzalo, treba prisvedčiť dobromyseľnosti odporcu v 1. rade v súvislosti s nadobudnutím jeho vlastníckeho práva jeho prechodom z majetku štátu, ktorý nevedel a ani nemohol vedieť, že majetok štátu, ktorý na neho zo zákona prešiel, nezískal štát na základe predchádzajúceho právoplatného a vykonateľného rozhodnutia správneho orgánu“.

V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že odvolací Krajský súd v Bratislave vo svojom odvolacom rozsudku arbitrárne ignoroval konštantnú súdnu judikatúru [napríklad judikatúru Najvyššieho súdu SR v jeho rozsudkoch sp. zn. 1Sžr/58/2013 zo 18. 2. 2014 a sp. zn. 1Sžr/72/2011 zo 14. 2. 2012], ktorá sa vzťahuje na zmeny vlastníctva pozemkov zo štátu na obce (mestá) na základe zákona SNR č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Najvyšší súd SR opakovane judikoval, že zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí je založený na zriedkavo (vo význame nezvyčajne) využívanom mechanizme nadobudnutia vlastníckeho práva spôsobom „ex lege“, tzn. Bez požadovania existencie ďalšej právnej skutočnosti.

Práve takýto postup s absenciou vydania individuálneho správneho aktu, ktorý by si vyžadoval oslovenie aj skutočného vlastníka (najmä z titulu zápisu vlastníckeho práva do PKV, EN či KN), si vyžaduje od štátu (a jeho orgánov poverených správou katastra), ako aj od nadobúdajúceho subjektu (obce) veľmi starostlivé preverovanie procesu „ex lege“ spojenú s vypracovaním delimitačných listín (protokolov) a mimoriadny dôraz na dodržiavanie zásady legality v zmysle čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky... Zároveň Najvyšší súd SR opakovane judikoval, že ak sa zistí, že štát legálne nenadobudol do svojho majetku pozemok, ktorý získal do svojej sféry bez právneho dôvodu či nezákonne, tak pôvodný majiteľ svoje legálne nadobudnuté vlastnícke právo ani nestratil vzhľadom na nepremlčateľnosť vlastníckeho práva ako základného práva. Samotné pripustenie výskytu chyby štátnym orgánom ako základnej príčiny vedúcej k vzniku následných chybných záznamov je irelevantné, a čo sa týka právnych následkov uvedených chýb zafažuje iba príslušné štátne orgány; nie však samotného pôvodného majiteľa, keďže základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné. Pokiaľ proces prechodu vlastníckeho práva k pozemku pôvodného vlastníka zo štátu na obec bol zrealizovaný a prebehol iba povrchno po stránke formálnej tak, že na základe protokolu o delimitácii nehnuteľného majetku v zmysle § 14 zákona č. 138/1991 Zb. bola pôvodná parcela zapísaná správou katastra do listu vlastníctva v prospech obce, pričom však uvedený proces prechodu vlastníckeho práva zo štátu na obec nebol riadne vykonaný po stránke materiálnej, tzn. že nebol „apriori“ preukázaný zákonný dôvod (titul) na uskutočnenie tohto procesu, tak nie je možné právne následky tohto procesu uznať ani v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy a ani čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Zároveň odvolací Krajský súd v Bratislave v jeho rozsudku (na strane 5 v prvom odseku zdola) nepreskúmateľne tvrdí, že odporca v 1. rade (ktorým je mesto Bratislava, hlavné mesto SR) „mal k dispozícii viaceré listiny a rozhodnutia o nadobudnutí vlastníckeho práva štátu“.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že mesto Bratislava, hlavné mesto SR (teda odporca v 1. rade) zo svojej dokumentácie založilo do súdneho spisu kľúčové dôkazy svedčiace o nezákonnosti zoštátnenia predmetného pozemku, a to jednak kópiu potvrdenia

Miestneho národného výboru (MNV) [REDACTED] č. 701/1969 zo dňa 15. 10. 1969, ktorým MNV [REDACTED] okrem iného oznámil finančnému odboru Okresného národného výboru (ONV) Bratislava-vidiek presnú adresu trvalého bydliska pani [REDACTED] [REDACTED] (čo preukazuje, že Miestnemu národnému výboru [REDACTED] a aj „zoštátňovaciemu“ Okresnému národnému výboru Bratislava-vidiek bola známa presná adresa trvalého bydliska pani [REDACTED]) a jednak rozhodnutie Okresného národného výboru Bratislava-vidiek (ONV) č. Fin. 4/10835/69-H zo dňa 9. 12. 1969 (na konci ktorého je uvedený zoznam adresátov, ktorý zasa preukazuje, že toto zoštátňovacie rozhodnutie nebolo vôbec doručované dotknutej pani [REDACTED], teda právnej predchodkyni navrhovateľa).

Z uvedených archívnych dokladov založených do súdneho spisu práve mestom Bratislava (teda odporcom v 1. rade) teda vyplýva, že mesto Bratislava (teda odporca v 1. rade) už len na základe svojej dokumentácie mohlo vedieť a vedelo, že predmetný pozemok nezískal štát na základe predchádzajúceho právoplatného a vykonateľného rozhodnutia správneho orgánu. Tieto okolnosti zároveň svedčia o absencii dobromyseľnosti mesta Bratislava (teda odporcu v 1. rade), ktoré čo len pri zachovaní normálnej (bežnej) náležitej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti a povahu daného prípadu rozumne na každom subjekte požadovať, mohlo a malo mať pochybnosti o tom, že predmetný pozemok, ktorý fakticky ovládalo (užívalo), nepatril štátu a tým ani nemohol prejsť a neprešiel z „nevlastníctva“ štátu do vlastníctva ani do dobromyseľnej držby mesta Bratislava (teda odporcu v 1. rade), ktorému tým absentuje dobromyseľnosť pri držbe predmetného pozemku. Pritom skutočnosť, že mesto Bratislava (teda odporca v 1. rade) sa napriek absencii dobromyseľnosti snaží silou-mocou zmocniť predmetného pozemku, nie je vôbec prekvapujúca, keďže nekorektné „oberanie“ fyzických osôb o ich majetky sa už aj na úrovni obcí a miest stalo zaužívanou zvyklosťou prebratou či pretrvávajúcou podľa „chýrnych vzorov“ z totalitných dôb.

Odvolačí Krajský súd v Bratislave taktiež nepodložene a neodôvodnene nezohľadnil ani všetky relevantné ustanovenia samotného zákona o majetku obcí, a to predovšetkým spoločné ustanovenia § 12 a § 14 ods. 1 a 2 zákona o majetku obcí. Pritom ustanovenia § 12 a § 14 ods. 1 a 2 zákona o majetku obcí na reálne naplnenie tohto zákona vyžadovali,

že odovzdávajúce právnické osoby (orgány miestnej štátnej správy) a nadobúdajúce právnické osoby (obce) boli povinné spísať (uzatvoriť) písomné protokoly o delimitácii a odovzdaní majetku jednotlivým obciam, ktoré museli obsahovať presné zoznamy odovzdávaného a preberaného majetku potvrdené odovzdávajúcim orgánom miestnej štátnej správy a obecným zastupiteľstvom preberajúcej obce. Pritom až na základe týchto zoznamov bolo možné odovzdávaný a preberaný majetok zapisovať pre jednotlivé obce do evidencie nehnuteľností. Až naplnením týchto ustanovení § 12 a § 14 ods. 1 a 2 zákona o majetku obcí sa preberajúca (nadobúdajúca) obec fakticky ovládla odovzdávaný a preberaný majetok a mohla s ním nakladať a tým sa stala držiteľom odovzdávaného a preberaného majetku.

Odvolačí Krajský súd v Bratislave (ale už ani prvostupňový súd) však vôbec neskúmal otázku, či vôbec, kedy presne a akým dokumentom (protokolom so zoznamami odovzdávaného a preberaného majetku) bol sporný pozemok (respektíve sporné parcely vzniknuté rozdelením pôvodného pozemku) odovzdaný odporcovi (mestu Bratislava) a zapísaný v jeho prospech do evidencie nehnuteľností. Pritom v zmysle ustanovení § 129 Občianskeho zákonníka a nadväznej konštantnej judikatúry (vrátane už spomenutej judikatúry Najvyššieho súdu SR v jeho rozsudkoch sp. zn. 1Sžr/58/2013 zo 18. 2. 2014 a sp. zn. 1Sžr/72/2011 zo 14. 2. 2012) sa na vznik držby vyžaduje faktické ovládanie nehnuteľnú vec (napríklad pozemku), ktorá je či má byť predmetom držby.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 v spojení s čl. 38 ods. 2 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ústavného zákona č. 23/1991 Zb.) a zároveň práva sťažovateľa na spravodlivé konanie a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (vyhláseného oznámením č. 209/1992 Zb.) a podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (vyhláseného oznámením č. 120/1976 Zb.) porušil Krajský súd v Bratislave svojím postupom pri konaní a rozsudkom sp. zn. 8Co/22/2015-532

z 24. 3. 2015, ktorým potvrdil rozsudok prvostupňového Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 9 C 321/2006-423 z 19. 10. 2010.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/22/2015-532 z 24.3.2015, pričom zároveň zrušuje aj rozsudok prvostupňového Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 9 C 321/2006-423 z 19. 10. 2010 s tým, že celú vec vracia všeobecnému súdu na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 paktu rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu.

Podstatou sťažnostnej argumentácie sťažovateľa je namietanie nesprávnych skutkových a právnych záverov krajského súdu a nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 paktu niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 paktu) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00), a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu.

Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu zdôrazňuje, že napriek tej časti jeho odôvodnenia (a predtým rozsudku okresného súdu), v ktorej dôvodí nadobudnutie vlastníctva k spornému pozemku právnej predchodkyne sťažovateľa štátom na základe individuálneho právneho aktu – rozhodnutia ONV Bratislava-vidiek z 9. decembra 1969, a zároveň dôvodí v prospech účinnosti protokolu rozdielne od rozsiahlej a vyčerpávajúcej argumentácie sťažovateľa, existenciu vlastníckeho práva mesta (odporcu) ako dôvod zamietnutia návrhu sťažovateľa neodvodzoval od vlastníctva štátu, ale konštatuje jeho originálne nadobudnutie vydržaním.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd meritórne neposudzoval ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu (aj okresného súdu) o účinkoch rozhodnutia ONV Bratislava-vidiek z 9. decembra 1969 a protokolu, ktoré nie sú dôvodom na ustálenie vlastníctva mesta (odporcu).

Argumentáciu sťažovateľa k týmto otázkam aj so zohľadnením historických súvislostí vývoja územia, na ktorom sa sporný pozemok nachádza, preto vyhodnocoval ústavný súd len z hľadiska ich možnej súvislosti s vyhodnotením záverov krajského súdu o dobromyseľnosti držby sporného pozemku mestom (odporcom). Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci pre posúdenie podmienok nadobudnutia vlastníctva k nehnuteľnosti vydržaním, ako aj s tvrdeniami sťažovateľa v jeho odvolaní (s ktorými sa zhodujú v podstatnej časti aj jeho sťažnostné námietky) a svoje závery dostatočne odôvodnil, keď uviedol:

„Správne súd prvého stupňa, s poukazom na relevantnú právnu úpravu vydržania (§ 129, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1 Obč. zák.), zisťoval v danej veci splnenie zákonných predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva odporcom v 1. rade vydržaním, a správne na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že pokiaľ

odporca v 1. rade nadobudol sporný pozemok do vlastníctva z majetku štátu dňom 1. 5. 1991 na základe zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, svedčal mu právny titul, zakladajúci jednak poctivosť právneho dôvodu nadobudnutia jeho vlastníckeho práva odvodzujúc ho od vlastníctva štátu zapísaného v evidencii nehnuteľností ako výlučného vlastníka sporného pozemku, tak aj jeho presvedčenie, že s nadobudnutým majetkom nakladá v dobrej viere ako s vlastnou vecou, akoby mu ako držiteľovi aj vlastnícky patrila.

V konaní nebola preukázaná žiadna taká relevantná skutočnosť, ktorá by bola spôsobilá vyvolať u odporcu v 1. rade oprávnené pochybnosti o legitimitate prechode vlastníckeho práva zo štátu. Na základe uvedeného súd prvého stupňa správne uzavrel, že odporca v 1. rade bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že nakladá so sporným pozemkom ako s vlastným, nakoľko, vychádzajúc z objektívneho hľadiska, treba konštatovať, že mu svedčil právny titul, na základe ktorého mohol byť presvedčený, že sporný pozemok prešiel legálne do jeho vlastníctva z majetku štátu. Správne preto súd prvého stupňa ustálil, že 10-ročná vydržacia doba začala u odporcu v 1. rade plynúť dňom 1. 5. 1991 a uplynula dňom 1. 5. 2001, kedy odporca v hrade nadobudol vlastnícke právo vydržaním. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že k narušeniu dobromyseľnosti odporcu v 1. rade došlo až tým, že sa prostredníctvom výzvy katastrálneho úradu dozvedel, že jeho vlastnícke právo ku spornému pozemku je zo strany navrhovateľa spochybňované zápisom v pozemkovej knihe v prospech jeho právnej predchodkyne, teda dňom 9. 4. 2003.

V tejto súvislosti navrhovateľ neuvádzal žiadne také konkrétne skutočnosti, ktoré by mali byť dôkazom o spornosti vlastníctva odporcu v 1. rade a tým aj neexistencie jeho dobromyseľnosti už od roku 2000 na základe zápisu poznámky do katastra nehnuteľností.

Pokiaľ by teda aj štát nadobudol vlastnícke právo k spornému pozemku nezákonne, tak ako to tvrdí navrhovateľ, teda na základe dohody o výmene obyvateľstva, ktorej úprava sa na právnu predchodkyňu navrhovateľa nevzťahovala, pretože, ako to ustálil aj súd prvého stupňa, táto nebola a ani sa nestala obyvateľkou ani štátnou príslušníčkou Československa, a následne by tak došlo neoprávnene k zápisu čsl. štátu ako vlastníka do evidencie nehnuteľností na základe rozhodnutia finančného odboru ONV Bratislava-vidiek zo dňa 9. 12. 1969 vydaného na podklade medzivládneho Protokolu o úprave

niektorých majetkových otázok týkajúcich sa nehnuteľného majetku z 15. 4. 1964, nemožno síce v žiadnom prípade prisvedčiť dobromyseľnosti štátu z hľadiska možného nadobudnutia ním vlastníckeho práva vydržaním, čím je vylúčená aj možnosť započítania si odporcom v 1. rade takejto neoprávnenej držby štátu ako jeho právneho predchodcu, čo však na druhej strane nevylučuje možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním u každého ďalšieho subjektu, ktorý svoje vlastnícke právo následne nadobudol od štátu na základe relevantného právneho titulu, v ktorom právnom postavení sa ocitol aj odporca v 1. rade.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že nebolo preukázané odovzdanie spornej nehnuteľnosti odporcovi v 1. rade štátom, tak v tomto prípade je pre preukázanie jeho faktickej držby postačujúce preukázanie odovzdania spornej nehnuteľnosti ním do správy odporcu v 2. rade protokolom zo dňa 30. 10. 1991, z čoho možno dôvodiť, že najneskôr týmto dňom mal odporca v 1. rade spornú nehnuteľnosť vo faktickej moci.

S poukazom vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že odporca v 1. rade preukázal splnenie zákonných podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti vydržaním, keď u neho existoval zákonný dôvod, na základe ktorého sa ujal držby spornej nehnuteľnosti a následne s ňou nakladal v dobrej viere tak, akoby mu vlastnícky patrila. V prípade pochybností svedčí odporcovi v 1. rade oprávnenosť držby na základe vyvrátiteľnej právnej domnienky v zmysle ust. § 130 ods. 1 Obč. zák.“

Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri ustálení právnych záverov o nadobudnutí vlastníctva mestom vydržaním mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 36 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 paktu v spojení s čl. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 13 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že keďže nezistil možnosť porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 36 ods. 1, čl. 6 ods. 1

dohovoru a čl. 14 paktu, nezistil ani možnosť porušenia v spojení s nimi namietaným porušením označených článkov ústavy, listiny a dohovoru.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, odmietol jeho sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa v celom rozsahu sa ústavný súd jeho ďalšími nárokmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2015